

„Előmbe jön az én kegyelmes Istenem” zsoltt 59,11

Számtalanszor megkérdezték már tőlem, hogy vagyok. Számtalanszor válaszoltam úgy: köszönöm szépen, sokkal jobban, mint ahogy megérdemlem. Hitben gondolkodók rendre vették a lapot, hiszen lássuk be, ennyit se érdemlünk; mások (kevesebben): ó, hát hogyan érdemelné, Bandi bácsi jó ember... Lorántffy diákom is így értékelt üdvösségre esélyesnek, mire azt válaszoltam: kiváló tűzifa lesz belőlem a pokolban. Jaj, Bandi bácsi mindenből humort csinál.

Megkérdezték, hogyan értékelném a negyvenéves lelkesi életutamat, mondjuk, egy 1-től 10-ig terjedő skálán. Rávágtam: 11-gyel! Ahhoz képest, hogy..., mert minden viszonylagos...

Drága anyánk emlékeztetett sokkal később, hogy az első hat-hét évemben súlyos tüdőbeteg voltam. Halvány emlékeim maradtak csupán a gyakori lószekeres utazásról a szilágysomlyói kórházba és haza. Sok-sok penicillint kaptam, állítólag annak köszönhető az életem.

Pár évvel később anyám mosdatott, öltöztetett, s minden tiltakozásom ellenére vitt, hogy megmutasson a szülőfalumba érkező somlyói doktor bácsinak, aki elől igyekeztem elbújni. A doktor bácsi felismerte rögtön jó anyámat, s a rövid hogy vagytok, Ilonka drága után megkérdezte mosolygós anyámat: hát eltemettétek a kisfiút? Dehogy, itt van a hátam mögött. Nahát, létezik? – ez csoda!

Éltre rendelt Isten, és méltóztatott arra is, hogy a beteges falusi gyerekből pap legyen. Akkoriban ez nagy dolog volt a félreeső zsákfaluban. Nem tudhatták azonban, hogy a másodéves teológust berendeli a Securitate, s a sunyi szemű őrnagy, előbb dicsérgetve, sikeres karriert felvázolva, megtagadás esetén életre kihatóan megfenyegetve, egy huncut húzással megírhatja a kötelezvényt, amit egy hét múlva valami máig érthetetlen bátorsággal, konoksággal megtagadtam. S még hányszor emlékeztettek, hogy itt vannak, látnak, tudnak mindent. De Valaki mindig jött előmbe...

Akkor is, amikor feleséget rendelt, akiről egy hírheft pártszolga felesége mondta: az nem is papné, az egy angyal. Nem tévedett, már 45 éve angyalom.

Akkor is, amikor egy „kollegiális” névtelen feljelentés nyomán, ami később a kezembe is került, Papp László püspök valóságos hajtvadászatot indított ellenem, s csak az égi kegyelem védett meg a palástvesztéstől. Egykori titkárnőnk epésen megjegyezte: Te

rendben vagy, piros borítékok van (egyhávi kölcsöntörlesztés), feketelistán vagy, már csak a skarlát betű hiányzik a melledről.

CSODÁS ÁLMOK SZÁRNYÁN

A gyötrelmesen nehéz helyzet közepette jött ismét előmbe az Isten. Álmomban nagy magasságból zuhantam lefelé, körülöttem gyönyörű kék volt az ég, alattam gyönyörű zöld volt a rét, de én tudtam, ha oda lezuhanok, szétpukkanok, mint egy kutya. A távolból valami közeledett felém, előbb madárnak véltem, de egyre tisztábban láttam a közeledő hatalmas kezet, melyet megfogva csendesen ereszkedtem a föld felé. Hangot is hallottam: Ne félj, mert veled vagyok! Beteljesült az ige: Meg nem ütöd lábadat a kőbe. Mondanom se kell, többé nem tudtam félni se püspöktől, se szekutól.

Álmomban találkoztam korán meghalt Pali nagybátyámmal, ki fehér lovak által húzott hintó bakján ülve fogadott. Döbbszemtem kérdeztem: hol járunk itt? Mert minden gyönyörű volt. Hát nem tudod, hát te vagy a pap? Ez itt az Isten országa! És a lábad nem fáj? Nem, mióta a gazda meggyógyította, soha nem fáj. De ki a te gazdád? Hát ezt se tudod, hát az Úr Jézus! A közelben szőlősorok között megtaláltam Mamát is, anyai nagyanyánkat. Már nem volt görbe a háta, mint földiségében, és ragyogott az arca, szelíden mosolygott.

Szerettem volna enni a batyujából, gyerekkori kedvesség volt a madárlátta kenyér, de mama nem engedte. Ma sem értem, miért? A kék ég és a zöld szőlőtáblák viszont most is a végtelenséget sugallták.

Egyik esztendőben nagyobb építkezés volt a gyülekezetünkben. Akkoriban Kalendáriumot szerkesztettem, keveset ültem otthon, a mesterek minden anyagot vittek hitelbe az üzletből. Csak évvárakor döbbszemtem

rá többezres hiányomra, amire derék híveink csak egyet szoktak gondolni: ellopta. Ezt be se merem jelenteni a templomban.

Rengeteg rágódás közepette éjjeli álmomban beleestem Várad-Ősiben a Körösbe. Februári havas-jeges vízben evickéltem kifelé, szemben az árral, s csodálkoztam, hogy nem hideg a víz. A meredek parton közel méteres hóban próbáltam kijutni, s csodálkoztam, milyen könnyen sikerül. Erre ébredtem fel. Reggel megnéztem a napi igét, láss csodát: És most, óh Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd...: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak, enyém vagy!

Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak... Ézs 43,1–2 Hát ez sok egy napra, mit jelenthet?

Aznapi találkoztam a sikeres gazdálkodó barátunkkal, aki a gyülekezet földjeit is bérelte. Megkérdezte, hogy vagyok. Elpanaszoltam adósságomat, mire ő: Hát ez is gond? Átszólta a könyvelőjének, kért egy támogatási (szponzorálási) nyomtatványt. Mennyi is pontosan az a hiány? Töltse ki a lapot és írja be az összeget... Kimásztam a bajból, s milyen könnyedén. Egy csodás álmom, egy csodás ige, egy ember által jött előmbe az én kegyelmes Istenem.

Lelkesi életem elején egy Isten-élményről olvasott tanulmány ragadott meg erősen. Nem gondoltam volna azonban, hogy a fenti módon lesz nekem is részem benne. Ezekhez képest a magam érdemeit csak 5-re tenném a skálán. A 11-es Őt illeti.

ALÁZATOS KÖZBENJÁRÁS

Nyugdíjasként már csak törleszteni próbálok. Magam tákolta kerti padommal szemben áll a magam ácsolta nyírfa kereszt (oltár) és naponkénti mély hálám mellett már mondhatom, számtalan betegért, válságba került testvérekért, egykori diákjaimért, szüntelenül imádkozom. Ahogy mondani szoktam, már egész listám van, akikért így közbenjárok.

Csendben, mikor még a vakond által a lábam előtt megmozdított föld hangját is meghallom, beszélgetek Istenemmel a kert hajnali és esti csendjében. Hasonló hitélményhez és tapasztaláshoz ajánlom minden kereső testvérnek: „Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz.” Józsa 1,8.